

Családfánk titkai

Autista kisfiam szíve teljességéből szereti a fákat, odavan értük. Érdeklí a fa gyökere, a törzse, a kérge, az ága, a levele, a habitusa, szóval egy fajra jöng. Rengeteg „mellékhatása” van ennek, ami kihat egész családjunk életére: naponta többször ki kell mennünk az erdőbe, de legalábbis addig a pontig, ahonnan az aktuális kedvenc fák sora már jól látható. Mindenből levélmintát kell beszerezni nekik, ha azt akarjuk, hogy vigyázzon rá. És nem lehet nálunk olyan könyv, amin falevél van, mert azt a sajátjának tekinti, és elkunyerálja.

Így történt, hogy némi nehézségbe ütközött a *Családfánk titkai* című könyvben való elmélyedésem.

– Ez egy fás könyv? – szegődött mellém a fiam egy perccel azután, hogy a kezembe vettem a kötetet.

– Nem, ez egy keresztény könyv a családok működéséről – próbáltam szakszöveggel lerázni.

– Levelek vannak rajta – érvelt okosan.

– Ó, az csak dísz – fordítottam egyet a kezemben levő könyvön, hogy csak a gerincét láthassa a fiam.

– Az a címe, hogy *családfánk* – világosított fel.

– Igen – pirultam el.

– Az akkor az enyém, csak még nem kaphatom meg? – kötötte az ebet a karóhoz.

Éppen ellenérvek után kutattam a fejemben, amikor rázendített a szokásos kis szövegére.

– Mert tudod, én nagyon szeretem a fákat. Azért, mert olyan elképesztőek. Minden kis levél maga is egy mini fa, magában hordozza a nagy egészet. Ott fut szét az erezetében a tápanyag. Mindenhova eljut, amit készített és felvett magának. Egyik kis sejt a másikat segíti. Összezárnak a sebeket, újránőnek a levágott ágak. És hogy egy nagy része a föld alatt van, nem is látszik, de ahogy felnézel rá, tudod, hogy mekkora hatalmas gyökérszerve van a mélyben. És ha egyetlen rügyet átvisszel egy másik fára, tudod, oltással, ott ugyanazt fogja produkálni, mint az eredeti helyén tette. Gyönyörű termést kaphatsz a vad alanyról is, szóval kapsz egy másik teljesen ugyanolyan jó fát.

Na, ezen a ponton majdnem feladtam. Annyiszor hallottam már ezt a „lemezt”. Jól van, vigye a könyvet, majd éjjel, míg alszik, talán sikerül végigolvasnom. Aztán mégiscsak erőt vettem magamon, és megvédtem a határait.

– Édesem, ha elolvastam, odaadom neked, de ez most még az én könyvem, akár fás, akár nem. Mert a családfák is *olyan elképesztőek*. Egy családnak minden tagja *magában hordozza a nagy egész működését* – akár annak zavarait is –, hiszen amit örökségül kaptunk, éppúgy fut szét az életünkben, mint a tápanyag az erezetben. Ebben a „fás könyvben” sokat tanulhatunk magunkról a mások életének tanulságai alapján. Lám, a bib-

liai családok tagjai is – akikről olyan megrendítő őszinteséggel vall a Szentírás – hogy ismétlik sokszor fájdalmasan az elődök hibáit, bűneit. De milyen jó látni, hogy az áldás is kihat nemzedékről nemzedékre. És ha egy családtag új környezetbe kerül is, gyakran *ugyanazt fogja produkálni, mint az eredeti helyén tette*. A dolgok nagy része a felületes szemlélő számára *nem is látható*, akár a gyökérszerve, ám a *mélyből kihat* a mindennapjainkra. Kapcsolataink, konfliktusaink vallanak arról, mi mindent hordozunk. De a mélyben rejtőző titkok is mind orvosolhatók. Újra tanulhatjuk a kötődést és a konfliktuskezelést, felnőtte válhatunk, és felelősséget vállalhatunk az életünkért. Összekapcsolódhatunk másokkal, hogy *segítsük* és bátorítsuk *egymást*. És bár sokszor küszködünk a hagyatékunkkal, de nem reménytelenül, hiszen Isten is ott van velünk a „kertben”, és „oltókésével” csodákat visz véghez. Valahogy úgy *metszeget és úgy olt*, hogy a végén a *vad alanyon is szelíd növény nőhet*.

E szóáradat után a fiam sóhajtott egyet, és azt mondta:

– Na jó! Olvasd végig, aztán majd tedd ide, kérlek, ennek a könyvnek a tetejére.

És nagy megdöbbenésemre egy másik *fás könyvre* mutatott. A hónapok óta keresett Magyarázatos Biblia volt az.

Füller Tímea

Karácsonyi hóesés

Az ólomszürke ég alatt lehajtott fejű, fáradt, egykedvű emberek rótták útjukat, a téli hideg ürügyén a lehető legjobban magukba burkolódzva. Az első égi jövevényt nem is vette észre más, csak egy kisfiú, akinek a pajkos hópehely az orrán landolt. A gyermek vidáman felkacagott, s kitárt karokkal felfelé nézett. A parányi jégcsodák, mintha ezt biztatásnak vették volna, sűrű rajokban kezdték el követni hírvívő társukat. „Esik a hó!” – állapították meg magukban az emberek, s úgy érezték, hogy karácsonykor ez nagyon helyes, nagyon rendjén való. A légköri vándorok minden sietés nélkül, finoman, puhán érték el földi céljukat, fokozatosan szűziesen tiszta, fehér leplet vonva az utakra, a házakra, a fákra, az egész tájra. A járókelők egy idő után úgy érezték, hogy bennük is hullik a hó, gyógyítva régi és friss bántások okozta lelki sebeket, kiszabadítva jobbik énünket a hétköznapok néha reménytelennek tűnő egyformaságából, feledtetve az emberi világ pénz, hatalom, irigység által motivált, kicsinyes egymásnak feszüléseit.

Már örömmel vették, ha a fehér csipkefüggöny mögül egy ismerős arc bukkant elő: „Hát elég jól esik!” – kurjantották elégedetten: „Bizony jól!” – volt

a válasz. Ez az egyszerű párbeszéd jólesett nekik: megmelegítette a szívüket. Ahogyan a viseltes környezet ünnepi külsőt öltött, az emberek is mindinkább ünnepi hangulatba ringatták magukat: kezdték szebbnek látni saját életüket és a körülöttük levő világot.

Minden irányból csilingelő gyermeknevetés hallatszott, amelyhez a hópelyhek alig érzékelhető zizegése szolgáltatott finom háttérzenét: a teret átszövő lágy vattaszálak jóvoltából éles, bántó hangok nem jutottak el az emberi fülekhez. Az érzékeny égi antennákkal megáldottak úgy érezték, hogy az ég és a föld közötti határ nemcsak a fizikai világ szintjén tűnt el, s hogy mindaz a csoda, *amit átélnek, nem más, mint egy mindenkiért való, végtelenül szerető Isten fantasztikusan megkomponált ünnepi ajándéka*.

Közben a fényviszonyok is megváltoztak: az aláhulló miniatűr lámpácskák jégkristályai szerteszét szórták a fényt, így a tompa szürkéséget valamiféle földöntúli derengés váltotta fel.

A fény ismét legyőzte a sötétséget: beköszöntött a karácsony!

Zámbó Zoltán